

Sygn. akt II AKa 58/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO del. – Piotr Bojarczuk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2022 r. sprawy

M. G. (1) urodz. (...) w G., syna T. i J.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 listopada 2021 r. sygn. akt XII K 97/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. (1) w ten sposób, że :

a) z opisu czynu zarzucanego mu i przypisanego w punkcie I eliminuje sformułowanie „przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa XIV K 134/18 objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie VIII K 106/18 w” a z kwalifikacji prawnej czynu eliminuje art. 64 § 1 k.k.;

b) uchyla punkt II o zaliczeniu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania;

c) w punkcie V zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego M. G. (1);

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 29.12.2020 r. godz. 20.45 do dnia 17.02.2022 r. godz. 20.45;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł brutto, w tym VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 58/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XII K 97/21 z dnia 29.11.2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1/	M. G. (1)	Czyn przypisany w wyroku; Zaatakowanie M. G. przez pokrzywdzonego T. N. i działanie oskarżonego w warunkach obrony koniecznej.	Dokumentacja medyczna oskarżonego	k.834-836	
----	-----------	---	-----------------------------------	-----------	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1/	Dokumentacja medyczna oskarżonego z k. 834-836	Dokumentacja medyczna oskarżonego w żadnej mierze samoistnie nie dowodzi, aby został on zaatakowany przez pokrzywdzonego T. N. (2) i działał w warunkach obrony koniecznej – w oczywisty sposób nie wynika z niej, w jaki dokładnie sposób i w jakich okolicznościach powstały

		obrażenia u M. G. ani kto je ewentualnie spowodował. Wynika z niej, że 10.09.2020 r. oskarżony doznał urazu po stronie lewej twarzy i zgłaszał bóle żeber.
--	--	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. M. G. (1) / bez numeracji/ obraży przepisów postępowania, mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia, a mianowicie naruszenia:</p> <p>1/ art. 7 kpk polegający na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności odmowy obdarzenia walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, że działał w obronie koniecznej, nie miał zamiaru zabicia pokrzywdzonego i to T. N. pierwszy go zaatakował; odmowy obdarzenia walorem wiarygodności zeznań A. M. (1) w zakresie, w jakim wskazała, że M. G. działał w obronie koniecznej i nie próbował i nie chciał zabić N.;</p> <p>2/ art. 170 § 1 pkt 2 kpk polegający na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie 22.11.2021 r. o zwrócenie się do AŚ B. o nadesłanie dokumentacji medycznej oskarżonego celem ustalenia, jaki był jego stan po przyjęciu do AŚ B. i czy zostały ujawnione jakieś obrażenia na ciele oskarżonego, podczas gdy opis ujawnionych obrażeń umożliwiłby wskazanie momentu ich powstania, co w konsekwencji potwierdziłoby twierdzenia co do ataku N. na osobę oskarżonego oraz konieczność</p>	<p># zasadny x częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>obrony, a tym samym brak zamiaru zabójstwa po stronie oskarżonego;</p> <p>3/ art. 627 kpk polegający na niezasadnym uznaniu, że oskarżony może podjąć na terenie zakładu karnego zatrudnienie umożliwiające mu realizację nałożonych na niego zobowiązań /19.373,52 zł/, podczas gdy sytuacja rodzinna i finansowa M. G. uniemożliwia zapłatę tak wysokich kosztów postępowania; konieczność zapewnienia opieki matce, utrzymania dziecka / alimenty/ oraz wysoki wymiar kary pozbawienia wolności uzasadniają przejęcie kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. G. (1) a nadto wynikają one z właściwie ocenionego materiału</p>		

dowodowego. Zatem przedstawiona ocena dowodów nie wymagała korekty. Ponadto Sąd I instancji stosownie do treści art. 410 kpk oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz słusznie uargumentował i uznał, że zachowanie oskarżonego nie mieści się w ramach obrony koniecznej.

b/ Nie doszło do obrazy art. 7 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do oceny zachowania oskarżonego M. G. (1) poprzez przyjęcie, że spowodował jedynie skutki z art. 157 § 2 kk. Skarżąca obrońca nie wykazała uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski obrońcy o uniewinnienie oskarżonego czy przyjęcie popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk są w oczywisty sposób bezzasadne.

c/ Skarżąca nie podważyła przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Według przekonującej relacji A. M. (1), kiedy wróciła, to M. G. trzymał nóż w ręce i mówił „To koniec, T. nie ma”, „tak zrobiłem”. T. N. trzymał się zaś za krwawiący brzuch /k.48, 57/. T. N. już wcześniej obawiał się oskarżonego, który z zazdrości groził mu m.in. ucięciem głowy /k.52, 57-58, 625/. Korelujące zeznania bezstronnych funkcjonariuszy Policji Ł. N. /k.26/ i K. Z. /k.271/ jasno przedstawiają, że od A. M. (1) dowiedzieli się, iż kiedy wróciła to M. G. trzymał zakrwawiony nóż w ręce a T. N. trzymał się za krwawiący brzuch, zaś oskarżony prosił, aby nie zgłaszać sprawy. Sam T. N. (2) na rozprawie 22.11.2021 r. zasłaniał się niepamięcią, ale

podał, że został ugodzony nożem w brzuch i nie wskazał sprawcy / k. 780v/ a wcześniej nie chciał zeznawać /k.37-38/. Zatem słusznie przyjęto, że to oskarżony zadał cios nożem pokrzywdzonemu i spowodował u niego ranę kłutą. Nie zmienia tego, że T. N. w szpitalu policjantom mówił, iż poślizgnął się na szkło, gdyż taką sytuację wprost wykluczyła opinia biegłej A. D.. Zeznania K. Ł. nie zmieniają przyjętych ustaleń, skoro zaprzeczył on, aby był bezpośrednim świadkiem przedmiotowego zdarzenia i nie podał istotnych informacji.

d/ Natomiast z rzetelnej opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej A. D. wypływa, że u T. N. (2) stwierdzono ranę długości 3 cm powstałą od działania narzędzia ostrokończystego, zagłębiającego się w powłoki brzuszne skośnie od lewego boku do przyśrodku na głębokość około 8 cm z siłą co najwyżej średnią. Taka rana mogła powstać od urazu zadanego ręką obcą przy użyciu narzędzia, jakim jest nóż i nie spowodowała narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, ale zazwyczaj takie rany powodują naruszenie czynności narządów ciała na czas do 7 dni /k.285, 621/.

e/ Wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) słusznie uznano w istotnej części za niewiarygodne. Oskarżony sensownie potwierdził, że 10.09.2020 r. spożywał alkohol razem z T. N. (2) i A. M. (1). Jednakże jego wyjaśnienia nie były konsekwentne. Bezpodstawnie zanegował swoją winę i podał, że nie trzymał noża i nie usiłował nikogo zabić. Przyznał się do wielokrotnych kłótni z T. N., ale nigdy jeden

drugiego miał nie uderzyć. A. M. wyszła, a T. N. gotował coś w kuchni i potem przy Policji mówił, że skaleczył się przy obieraniu ziemniaków /protokoły z 12 i 13.09.2020 r. k.69-70 i 79/. Wersje wydarzeń o skaleczeniu, a także poślizgnięciu się pokrzywdzonego - jednoznacznie wykluczyła opinia biegłej A. D.. Dopiero po ponad roku tj. 22.11.2021 r. M. G. instrumentalnie i niewiarygodnie zmienił swoje wyjaśnienia oraz podał, że został zaatakowany przez pokrzywdzonego, który dwukrotnie go uderzył jakimś przedmiotem, w wyniku czego miał mieć „obite żebra i złamaną szczękę” /k.782/. Taka wersja pomija szczegóły, nie przedstawia całości przebiegu zdarzenia i nie znajduje rzeczywistego potwierdzenia w materiale dowodowym, a zatem nie dowodzi, że T. N. był stroną atakującą. Gdyby oskarżony rzeczywiście został zaatakowany, to nie miałby powodu, aby o tym tak długo milczeć. Sąd I instancji prawidłowo wykazał, że oskarżony nie działał w obronie koniecznej i nie świadczy o tym analiza zeznań A. M., która nie mówiła przecież, aby to pokrzywdzony był stroną atakującą i oskarżony tylko się bronił. Natomiast w wyroku nie przyjęto, aby oskarżony próbował celowo tj. chciał pozbawić życia pokrzywdzonego /czyli działał w zamiarze bezpośrednim/, a więc ta kwestia jest bezsporna. Chodzi tu bowiem o zamiar ewentualny, a nie bezpośredni, o czym jeszcze niżej.

f/ Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 kpk. Sąd Okręgowy był uprawniony do oddalenia na rozprawie 22.11.2021 r. wniosków dowodowych obrońcy i oskarżonego o zwrócenie się do Aresztu Śledczego o dokumentację

medyczną oskarżonego i podał jasne uzasadnienie tych decyzji /k.782, 782v/. Zauważyć należy, że nie budzi wątpliwości, iż M. G. (1) posiadał pewne obrażenia w chwili przyjęcia do aresztu – od razu wskazał na rozbitą głowę tzn. obitą lewą stronę twarzy i pęknięte 2 żebra, ale wedle samego oskarżonego doszło do tego jeszcze przed zatrzymaniem /k.69, 79/, zaś badanie lekarskie z 10.09.2020 r. godz. 22.40 nie wykazało przeciwwskazań do zatrzymania i osadzenia /k.5/. Natomiast dokumentacja medyczna, którą nadesłał oskarżony /k. 834-836/ opisuje stwierdzone obrażenia tj. złamanie jarzmowo-oczodołowe po stronie lewej po urazie 10.09.2020 r. i ból żeber, ale nie pozwala na ustalenie ewentualnego sprawcy ani bliższych okoliczności ich powstania. Jednakże okoliczności dotyczące stanu oskarżonego po przyjęciu do Aresztu Śledczego i ujawnionych obrażeń nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż oskarżony pierwotnie nie wiązał swoich obrażeń z przedmiotowym zajściem ani z pokrzywdzonym. Dopiero po ponad roku tj. 22.11.2021 r. M. G. zmienił swoje wyjaśnienia i podał, że został zaatakowany przez pokrzywdzonego. Taka postawa pozostaje w ewidentnej sprzeczności z innymi dowodami i nie jest konsekwentna ani wiarygodna.

g/ Pismo oskarżonego zatytułowane „apelacja” /k. 829-833/ kwestionuje ocenę materiału dowodowego, ale nie zawiera nowych istotnych informacji.

h/ Skuteczny okazał się zarzut naruszenia art. 627 kpk, polegający na niezasadnym uznaniu, że oskarżony może podjąć na terenie

zakładu karnego zatrudnienie umożliwiające mu realizację nałożonych na niego zobowiązań w łącznej kwocie 19.373,52 zł. Rację ma obrońca, że sytuacja rodzinna i finansowa M. G. uniemożliwia zapłatę tak wysokich kosztów postępowania – oskarżony jest pozbawiony wolności, obecnie nie osiąga dochodów, obciąża go obowiązek utrzymania córki / alimenty w kwocie po 600 zł/mies./ oraz wymierzono mu karę 11 lat pozbawienia wolności, co uzasadnia przejęcie kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa. Przy czym w świetle wywiadu środowiskowego oskarżony nie zapewnia opieki matce, która sama się utrzymuje / k.248/.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>Obrońcy osk. M. G. (1) /bez numeracji/ błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na wyniku sprawy, polegającego na błędnym uznaniu, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona zbrodni z art. 148 § 1 kk, podczas gdy z materiału dowodowego wprost wynikałoby, że co najwyżej zachowanie oskarżonego można zakwalifikować jako usiłowanie dokonania przestępstwa z art. 157 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny ujawnionych dowodów w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, przekonująco ją uzasadnił i słusznie uznał M. G. za winnego popełnienia czynu z art. 13		

§ 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. Zatem nie doszło do wskazanego błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Odwołać się należy do powyższej oceny zarzutów obrońcy z pkt 1.

b/ Dodać można, że nieuzasadnione i dowolne w świetle analizy dowodów są twierdzenia skarżącej, iż zachowanie oskarżonego można zakwalifikować jako usiłowanie dokonania przestępstwa z art. 157 § 2 kk. O ile faktyczny skutek dla zdrowia T. N. stosownie do opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej A. D. sprowadził się do naruszenia czynności narządów ciała na czas do 7 dni w myśl art. 157 § 2 kk, to oskarżony działał w sposób bardzo niebezpieczny – zadanie uderzenia nożem o długości ostrza 20,5 cm i szerokości 3 cm w lewe podżebrze i wbicie go na głębokość około 8 cm w ciało w okolicę, gdzie znajdują się istotne dla życia narządy i naczynia krwionośne - oznaczało realną możliwość spowodowania śmierci pokrzywdzonego. Takie zachowanie wskazuje, że M. G. miał świadomość, jakim niebezpiecznym przedmiotem zadaje uderzenie pokrzywdzonemu i w które miejsce uderza na jego ciele, czyli godził się na możliwy skutek śmiertelny. Nakazuje to przyjąć umyślne działanie oskarżonego z powstałym nagle zamiarem ewentualnym. Słowa oskarżonego, przytoczone przez A. M., jednoznacznie potwierdzają, że w tej sytuacji liczył się on ze skutkiem w postaci zgonu ofiary. Z tego powodu A. M. udzieliła pokrzywdzonemu natychmiastowej pomocy, jadąc z nim do Szpitala (...). Nadto należy to powiązać z groźbami wypowiedzianymi wcześniej przez M. G.. Dlatego za w pełni uzasadniony uznać trzeba wniosek,

<p>że oskarżony zadając cios nożem działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia T. N.. Przy czym brak jest usprawiedliwienia dla takiego zachowania oskarżonego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3/</p>	<p>Obrońcy osk. M. G. (1) /bez nr/ naruszenia prawa materialnego tj. art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk poprzez dokonanie błędnej subsumpcji i przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa usiłowania zabójstwa, podczas gdy jedynie dopuszczalne do przyjęcia w sprawie są kwalifikacje prawne z art. 157 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzut ten jest chybiony. Odwołać się tu należy do omówionych już w pkt 1 i 2 zarzutów naruszenia prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych. Dodać można, że z poczynionej w sprawie analizy materiału dowodowego i z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony M. G. zadając cios nożem działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia T. N..</p> <p>b/ Apelacja obrońcy nie zawiera argumentów, które prowadziłyby do podważenia stanowiska Sądu I instancji odnośnie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4/</p>	<p>Obrońcy osk. M. G. (1) /bez numeracji/ rażącej</p>	<p># zasadny</p>

	<p>niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności przemawiających za wymierzeniem łagodniejszej kary pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny x niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.</p> <p>b/ Apelacja obrońcy nie zawiera żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności względem</p>		

M. G.. Kara 11 lat pozbawienia wolności została orzeczona w rozmiarze zbliżonym do dolnego progu ustawowego /który wynosi 8 lat/ i nie jest zbyt surowa, a przeciwnie jest adekwatna do wagi i umiarkowanie wysokiej szkodliwości społecznej przypisanego czynu, dużego stopnia winy sprawcy i rodzaju jego działania, a także spowodowanego skutku dla zdrowia pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy słusznie powołał na niekorzyść wielokrotną karalność oskarżonego i nieskuteczność dotychczasowych oddziaływań resocjalizacyjnych wobec niego.

c/ Reasumując, orzeczona kara 11 lat pozbawienia wolności jest odpowiednia dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. Skarżąca nie wskazała okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary - nie jest ona nadmiernie surowa a jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka kara jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej.

Wniosek

Obrońca osk. M. G. (1) wniosła o:

zasadny

częściowo zasadny

<p>1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p> <p>2/ ewentualnie o zmianę wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona występku z art. 157 § 2 kk i na tej podstawie wymierzenie oskarżonemu kary przewidzianej przez ustawodawcę;</p> <p>3/ ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.</p>	<p>x niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej wyżej w pkt 1-4 nie zasługują na uwzględnienie wnioski obrońcy o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ani o przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona art. 157 § 2 kk czy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Brak ustalenia co do działania oskarżonego w warunkach recydywy i w rezultacie do zastosowania art. 64 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Brak zamieszczenia w opisie przypisanego czynu całości warunków niezbędnych do przyjęcia</p>		

działania w warunkach recydywy i w rezultacie do zastosowania art. 64 § 1 k.k.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
II.	Przedmiot utrzymania w mocy
W pkt II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego M. G. (1) tj. co do winy, częściowo kwalifikacji prawnej i w całości co do orzeczonej kary oraz przepadku dowodu rzeczowego.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie przez obrońcę analizy dowodów i ujawnionych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. (1) w ten sposób, że : a) z opisu czynu zarzucanego mu i przypisanego w punkcie I wyeliminowano sformułowanie „przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo	

podobne, orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa XIV K 134/18 objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie VIII K 106/18 w” a z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminowano art. 64 § 1 k.k.;

b) uchylono punkt II o zaliczeniu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania;

c) w punkcie V zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ Wyeliminowanie wskazanego sformułowania i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 64 § 1 k.k. wypływa z faktu, że w opisie czynu nie zawarto całości warunków niezbędnych do przyjęcia działania w warunkach recydywy i w rezultacie do zastosowania art. 64 § 1 k.k., gdyż pominięto, że oskarżony popełnił umyślne przestępstwo podobne – ale w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności. Poczynienie takich ustaleń i uzupełnienie tego braku nie jest już możliwe, skoro wyrok zaskarżono jedynie na korzyść oskarżonego /tzw. zakaz reformationis in peius z art. 434 kpk/;

b/ Uchylenie zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania – wypływa z wprowadzenia do wykonania innej kary i konieczności zmiany dokonanego zaliczenia;

c/ Zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie – wynika z rozważań w części 3 i uwzględnienia zarzutu obrońcy z pkt 1.3.

	<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
	Zwięzłe o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięzłe o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

	Nie dotyczy		
	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
	Nie dotyczy		
	<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29.12.2020 r. godz. 20.45 do dnia 17.02.2022 r. godz. 20.45 – z uwagi na wprowadzenie do wykonania innej kary pozbawienia wolności i konieczność zmiany dokonanego zaliczenia zgodnie z pismem Dyrektora AŚ B. i zawiadomieniem / k.984-987/.		

IV.	<p>Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. kwotę 738 zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym - na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Wynagrodzenie to odpowiada typowemu charakterowi sprawy i potrzebnemu nakładowi pracy obrońcy, przy uwzględnieniu treści apelacji.</p>	
	6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i trudną sytuację majątkową oskarżonego oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS	
Przemysław Filipkowski Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk	

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. G. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-V wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
x	Uchylenie	x
		Zmiana